

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z wniosku W. P.

przy uczestnictwie M. P., G. P. i J. K.

o zmianę postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku w sprawie I Ns [...],

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 9 kwietnia 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od W. P. na rzecz M. P. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu jakiemu służy skarga kasacyjna i postępowanie wywołane jej wniesieniem służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej

oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., tylko bowiem w razie spełnienia jednej z nich, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik wnioskodawcy W. P. w skardze kasacyjnej wniesionej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 kwietnia 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pełnomocnik wnioskodawcy wskazała, że „z uzasadnienia postanowienia Sądu drugiej instancji jasno i wyraźnie wynika, iż Sąd ten nie rozpatrzył wszystkich zarzutów apelacji, a zwłaszcza zarzutów naruszenia prawa procesowego”. Autorka skargi kasacyjnej w szczególności wskazała na rażące naruszenie art. 378 § 1 k.p.c. przez nierozpoznanie zarzutów apelacji, naruszenie art. 286 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 i 241 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oraz naruszenie art. 232 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Szczegółowa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że powołana przesłanka została wykazana. Rozważania przedstawione w skardze kasacyjnej przepełnione są analizą stanu faktycznego sprawy, ale nie zawierają argumentów, które mogłyby świadczyć, że w sprawie doszło do oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. W zakresie zarzutu naruszenia art. 378 k.p.c. należało nadto stwierdzić, że odmienna, od zaprezentowanej w skardze, ocena prawidłowości przeprowadzenia postępowania dowodowego przez Sąd pierwszej instancji, która

doprowadziła do przyjęcia przez Sąd Okręgowy tych samych, co Sąd pierwszej instancji, ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 378 k.p.c. przez nierozpoznanie wszystkich zarzutów apelacji. Pozostałe podniesione w skardze kasacyjnej zarzuty mające uzasadnić oczywistą zasadność skargi sprowadzają się także do kwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sądy orzekające, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. jest niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek uczestniczki M. P. zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie na podstawie art. 520 § 2 w zw. z § 8 pkt 2 zw. z 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).